

உ
சிவமயம்
ஸ்ரீ மஹாதேவ ஜயம்

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

(பெங்களூர் திருமடத்தில் அளிக்கப்பட்ட அச்ச நூலினின்றும் எடுத்துப் பிரசுரிக்கப்பட்டது)

சிவஞான பூஜா மலர் குரோதன ஆண்டு - (1985)

பிரசுரம்: ஆங்கீரஸ் S. வேங்கடேச சர்மா, மேலமாம்பலம், சென்னை - 600 033]

தண்டமிழ் நாடு உய்யவந்த தாயுமான அடிகள் தமது அருள் நூலில் “வித்தகச் சித்தர்கள், நவநாத சித்தர்” - என்று ஒரு திருக்கூட்டத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவரே ‘பிறிதோரிடத்தில் “சைவ சமயமே சமயம்”, என்றும் “சித்தாந்தமுத்தி முதலே சிரகிரி வளங்கவரு - தட்சணாமூர்த்தியே” என்றும் அருளியுள்ளார். இவ்வருள் வாக்குகளை நோக்குமிடத்து - சைவமார்க்கமே - சித்தமார்க்கம் - சித்த மார்க்கமே சைவ சித்தாந்தம் செந்நெறி என்று துணியத்தோற்றுகிறது அன்றோ?

அத்தகைய சித்தர்கள் யார்? அவர் திருக்கூட்டம் எங்குள்ளது? அவர் சமயம் எது? அவர் சென்றது எந்நெறி? அவர்கள் குறிக்கொண்டு தொழுது எதனை? அட்டகுணம், எட்டுச்சித்தியை விடுத்து அவர்கள் ஒட்டி நின்றது எதனை? என்ற வினாக்களுக்கு விடை காண்புகின் விரியும், எனினும் சுருங்கச் சொல்லி மேற்செல்லுகின்றேன்.

சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துச் சித்திபெற்றவர் சித்தர். அவர் திருக்கூட்டமே கணங்களாம். இராப்பகல் அற்ற இடத்தே சிவனை நினைந்து, எங்கும் அவனைக் கண்டு இன்புறுவதே அவர்கள் நெறி.

“பளவட்ஸ்கி அம்மையார் சித்தர் திருக்கூட்டத்தின் உண்மைகள் பலவற்றை விளக்கியுள்ளார்கள்.அ வர், சித்தர் கூட்டத்தலைவராக மோன மூர்த்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்.” மோனமூர்த்தி - தட்சணாமூர்த்தி என்பதை நாம் அறிவோம். ஆகவே சித்தர்களுக்கும் தெய்வம் சிவனே. அச்செம் பொருளை மௌன நிலையில் கண்டு களிப்புற்றவர்களே சித்தர்கள் என்பது போதரும். கீழ்வரும் அருள்வாக்குகள் இதனை வலியுறுத்தல் காண்க:

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

“பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று கைவிட்டு
இதமுற்ற பாச இருளைத் துறந்து
மதமற் றெனதியான் மாற்றிவிட் டாங்கே
தித முற்றவர்கள் சிவசித்தர் தாமே,”

“சித்தர் சிவத்தைக் கண்டவர் சீருடன்
சுத்தா சுத்தத்துடன் தோய்ந்துந் தோயாதவர்
முத்தாம் முத்திக்கு மூலத்தர் மூலத்துச்
சத்தர் சதாசிவத் தன்மையர் தாமே.”

புண்ணியம் மிக்க நாவலந் தீவில் சித்தர்கள் பலர் அவ்வப்போது தோன்றி பல அற்புதங்களைச் செய்து போயினர். அவர்களுள் தலையாயவர் திருமூலர். திருமூலர் துக்கும் கயிலாயத்தினின்றும் திருப்பெருகும் தமிழகம் போந்து ஓர் இடையன உடலில் புகுந்து ஆடிய ஆடலைக் கேட்டுள்ளோம். அவரது புறக்கருவி காணங்கள் எத்தொழிலைச் செயினும் எதவத்தைப் படினும் சித்தம் சிவன்பால் இருந்ததை மறுப்பார் யார்? இல்லை அன்றோ? மூலர் நெறி சித்தாந்த நெறி. சித்தாந்தம் வேறு, சித்தர் நெறி வேறல்ல, இரண்டும் ஒன்றே. இது நிற்க.

சித்தர்கள் ஒருநெறியை அறிவிக்க அவ்வப்போது உலகில் தோன்றுகின்றனர். “சீலாங்க வேதத்தைச் செப்ப வந்தேனே,” என்பது போல், சமரஸ சன்மார்க்கத்தை அருளி, நம் போன்றவர்கள் உய்ந்து கரைகாண நம்மிடையே வாழ வருகின்றனர்.

இங்ஙனம் திருஅவதாரம் செய்த சித்தர் கணத்துள் ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகள் ஒருவராவர். காணாமற் கண்டு கருத்தோடிருந்த சுவாமிகளது அருள் ஒளியால், மருளும், திருக்கண்பார்வையால் பெருத்த நோயும், நல்லருட் சொல்லால் சொல்லருந்துயரும், புன்முறுவலால் நன்ஞானமும், உதையால் ஊழ்பிணியும், அறையால் அகலாத் துன்பும், அகல இன்புற்றோர் பல்லோராவர். இத்தகைய மஹானது திவ்விய திருச்சரிதம், அதாவது இம்மையில் நம்பொருட்டுத் தாங்கி வந்த திருவடிவின் வரலாற்றைக் காண்போம்.

பல்வளம் பெருகும் பரதகண்டத்தின் வடபால் உள்ள இரத்தினபுரியென்னும் சிற்றூரில் இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறைய நூற்றிருபத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்னர் கூடித்திரிய மரபு செய்த பெருந்தவத்தால் உலோகைய நாயுடு என்னும் புண்ணிய சீலர் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் இளமையில் திருத்திய கல்வியைப் பொருந்தக்கற்று, அவ்வூர் அருகே இருந்த ஆங்கிலேயரது காலாட்படையில் ஒரு வீரராய்ச் சேர்ந்தார். சில ஆண்டுகட்குப்பின் தமது முயற்சியாலும் சலியா உழைப்பாலும் சிறிய தனகர்த்தரானார் (சுபேதார்). இவர் ஒரு படை வீரேயாயினும் பண்பாடு மிக்கவர். சீலம் மிக்க வைதீக வாழ்வினர். உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகலை உணர்ந்தவராதலின்,

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தார் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

‘அழுக்காறுடையான்கண் ஆக்கம் போன்று இல்லை ஒழுக்கமிலான்கண் உயர்வு’ என்று உட்கொண்டு நல்லொழுக்க நெறிநின்றார்.

ஒருவனுக்குரிய வல்லமைகளில் உயர்ந்தது தன் பசியைப் பொறுத்தல். அதனை உணவால் மாற்றுதல் அதினும் உயர்ந்தது. பசிப்பிணியைப் போக்குதல் இவ்வாழ்க்கையால் தான் இயலும். நல்லொழுக்க நெறி நின்ற உலோகைய நாயுடு இருமைக்கும் உரிய அறத்தை ஈட்ட எண்ணினார். தமது குலத்தில் மனைத்தக்க மாண்புடைய மங்கை நல்லாள் பாலாம்பிகை என்னும் நல்லாளை மணந்தார். எளிய வாழ்வாயினும், இருவரும் கருத்தொருமித்து, ஒன்றே நினைந்து, ஒன்றே செய்தமையால் அவர்கள் இல்லறம் நிறைவுடையதாய் இன்பந் தவழ்ந்தது. மனைக்கு விளக்கம் மடவார், மனியாட்சி அவர்க்கு மங்கலம், நன்மக்கட்பேறு நன்கலம் அல்லவா? நிறைவுடைய வாழ்வில் இருந்த குறை அது ஒன்றே. குறையிலா வாழ்வு குவலயத்தில் ஏது? இல்லை அன்றோ?

நாயுடுகாரும் அவர்தம் மனைவியாரும் இன்பந்தரும் அன்புப் புதல்வர் பெற அரிய விரதங்கள் தாங்கி, அறங்கள் பல செய்து வந்தனர். இறைவனருளால் அவர்க்கு ஒரு ஆண் மகவு பிறந்தது. நல்லோரையில் பிறந்த குழந்தையைக் கண்ட தாய் தந்தையர் பெருமகிழ்வெய்தி பெருமானைப் போற்றினர். அருந்தவத்தால் ஈன்ற அக்குழந்தைக்கு சேஷையா என்று திருநாமம் இட்டு கண்ணெனக் காத்து வந்தனர். குழந்தையும் பிறையென வளர்ந்தது. தாய் தந்தையர் இருவரும் எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து உடல் இன்பமும் குழலினும் இனிய மழலை கேட்டுச் செவியின்பமும் பெற்று மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர்.

இங்ஙனம் ஐந்து ஆண்டுகள் நிரம்பின. கல்வி கற்கப் பள்ளியில் வைத்தனர். பிள்ளைப் பெருந்தகைக்கு கல்வியும் கல்லாமல் பாகம் பட்டது. ஆரம்பக் கல்வி முடிந்தது; தந்தை தம் மகனுக்கு வேண்டிய கல்விப் பயிற்சி முடிந்ததாக்க் கருதி பள்ளிக்குப் போவதை நிறுத்தினார். பிள்ளையும் சம்மதித்தார். சாகாக்கலை கற்கப்போகும் தமக்கு இக்கலை எதற்கு என்று எண்ணினார் போலும். உடனே தந்தையார் தம் மைந்தனுக்கு வேலை தேடினார். அவ்வூரில் ஒரு உத்தியோகசாலையில் சிறிய பணியில் அமர்த்தினார். தனயரும் தந்தை விருப்பப்படிச் சின்னான் பணியாற்றினார். வேலை முடிந்ததும் வீடு திரும்புவது இல்லை. தனி இடந்தேடி தனித்திருக்க விழைந்தார். மாலை நேரங்களில் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்து நெடும்பொழுது கழித்து வீடு திரும்புவார். விளையும் பயிர் முளையில் என்பார்களே அதுவா? அல்லது கருவிலே திருவுடையவரா? இருவினை கழல ஒருமனமுடையராய் வந்த ஞானியா? ஏதென்று யாம் இயம்புவது?

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

பிள்ளைப் பெருந்தகை, சோலைக் குயிலோசை கேட்டு உள்ளங்குளிர்வார். தமது உள்ளத்தே குயிலோசை கேட்க விழைந்தார். ஆனால் அருகே ஐந்தாறு ஆந்தைப் பேய்போல் விழிப்பதைப் பார்த்து இவற்றை என்று துரத்துவதென்று கவல்வார். தமது கும்பிக்குளத்தில் அம்பலங்காண விழைவார்; விழைந்து என்ன பயன்? குளக்கருவூரில் சேறுமெத்த நிற்பதை உணர்ந்தார்; நம்பனை ஆதியை நான்மறை ஆதியை செம்பொனின் திகழ்கின்ற சோதியை கொம்பேறிக் கும்பிடக்குறிக் கொண்டார்.

அன்று முதல் வாழ்வில் ஒட்டியும் ஒட்டாதும் வாழத் தலைப்பட்டார். இதனை அறிந்த பெற்றோர்கள் மணமானால் மனம் மாறும் என்று நினைத்தனர். ஐதராபாத்துலுள்ள தம் மரபினரிடம் பெண் பார்க்கச் சென்றனர். அதனை அறிந்த பிள்ளைப் பெருந்தகை அந்தோ! இவர்கள் மேற்கொண்டது என்னைப் பிறவிப் பெருங்கடலில் ஆழ அமுக்கும் பெருங்கல் அன்றோ? “கக்கிவிட்ட சோறும் கறியும் கண்ணுக்கு அசுத்திமன்றோ” ஏனோ இச்செயலை மேற்கொண்டனர் என்று எண்ணமிட்டவராய். “தந்தை தாய் தமர் இவரெல்லாம் சிந்தையிற் கூட்டம்,” “நெஞ்சே ஆரலைந்தாலும் நீ அலையாதே, ஊரலைந்தாலும் ஒன்றையும் நாடாதே” எனத் தமது உள்ளத்திற்கு அறிவுறுத்திப் புறப்பட்டுவிட்டார். “பற்றது பற்றில் பரமனைப் பற்றுமின்” என்றபடி பரமனைப் பற்றி நிற்க தனி இடந்தேடி தென்னாடு நோக்கி நடந்தார். வழியில் உள்ள தலங்கள் பலவற்றுள் கோயில் கொண்டுள்ள பரமனைத் தொழுது கொண்டே வந்து தொண்டைநாட்டை எய்தினார்.

திருவிரிஞ்சை தொண்டைநாடுத் தலங்களில் ஒன்று. அவ்வூரையடுத்து நிற்பது வேலூர். நல்லியக்கோடனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி பகைவர் படைகளை அழித்து சக்தி வேல் மீண்ட இடமாதலால் வேலூர் எனப்பட்டது. அவ்வூரில் வந்து சில தினங்கள் தங்கினார். மனம் தவத்தை நாடியது. மனம் என்னும் குதிரையை வாகனமாக்கி அதன் மேல் மதியெனுங் கடிவாளமிட்டு, சினமெனும் சேணத்தில் சீராயேறிச் செலுத்த விழைந்தார்; மக்கள் நடமாட்டமுள்ள அந்த இடம் ஏற்றதல்லவென்றெண்ணினார்; அவ்வூரையடுத்துள்ள காட்டில் நுழைந்து ஒடுக்கத்தூர்க்காட்டை அடைந்து, கானாற்றங் கரையில் தக்கதோர் இடத்தைக் கண்டார். தியானத்திற்குரிய நல்லிடம் அதுவேயெனத் தேர்ந்து அங்கு அமர்ந்தார்.

“காயமே கோயிலாகக் கடிமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையாக மனமணி இலிங்கமாக
நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீர் அமைய ஆட்டிப்
பூசனைசனார்க்குப் போற்றவிக் காட்டினோமே” - அப்பர்

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோபுர வாசல்

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தார் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே” - திருமூலர்

என்னுமாப் போல் பட்டி ஐந்தைப் பக்குவமாய் அடக்கி, அன்பெனும் நன்மலர் தூவி பரமானந்தத் தேவன் அடியிணையில் நாட்டங்கொண்டார். இங்ஙனம் அடிமலரில் அன்பு கொண்டு பரன்புகழ் கற்றுக் கருதும் நியமமும், வருந்தித் தவஞ்செய்யப் பல்வகை ஆசனமும் பயின்று, பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி முதலிய அட்டாங்கயோகம் இயற்றி நிட்டை கூடினார்.

ஒருநாள், அரை ஆடை உடுத்து, கையில் சிறு கோலுடன் அடுத்துள்ள ஒருசிறிய குன்றில் ஏறிச்சென்றார். அங்கோர் பாதையில் அமர்ந்து நிட்டை கூடினார். இரவு வந்து, நிட்டை கலையாது அமர்ந்திருந்தார். மறுநாள், ஆடுமாடுகளை மேய்ப்போர் அங்கு சென்றபோது சுவாமிகள் எதிரே புலி, ஓநாய், கரடி முதலிய விலங்குகள் படுத்திருப்பதைக் கண்டனர். அஞ்சி அகல நின்றனர். சுவாமிகள் நிட்டை கலைந்து விழித்து எழுந்தார்; எதிரே இருந்த விலங்குகளும் காட்டிற்குள் சென்று மறைந்தன.

இங்ஙனம் சுவாமிகள் பன்னாள் நிட்டைகூடி மூலாதாரத்தினின்றும் குண்டலினி சக்தியைத் தட்டி எழுப்பிப் பிரம்மரத்திரத்திற்கு உயர்த்தி, அதன்வழி பெருகிய அமிர்தம் உண்டு, அதனால் அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகள் கைவரப் பெற்றவராய், “கரையருகே நின்ற கானல் உவரி, வரை வரை என்பர் மதியிலா மாந்தர், நுரை திரை நீக்கி நுகர் வல்லார்க்க, நரை திரை மாறும் நமனு மங்கில்லையே” என்றபடி “ஈயில்லாத் தேனுண்டு”, அகண்டாகார சச்சிதானந்த ஸ்வரூபரான இறைவன் திருவருளால் நிருவாண தீக்கைப் பெற்றுத் திகம்பரரானார். “ஒன்றோடு ஒன்று கூடில் ஒன்று கெடுங்காண்” என்பது போல் அவனே தானே ஆகிய அந்நிலை எய்தி நின்றார்.

சில சமயம் சுவாமிகள் நீர்பருக ஆற்றிற்குச் செல்வதுண்டு. நீர் பருகி அங்கே அமர்வார். அப்படியே நிட்டை கூட சமாதியில் அமர்ந்து விடுவார். திடீரென்று ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகும். இவ்விடத்தைவிட்டு எழார். வெள்ளத்தினும் போகார்; மணல் மேடிட்டு மூடிவிடும். உணவும் உடையும் இல்லை; குளிரும் அவருக்கில்லை; மணலுக்குள் புதைந்த சுவாமிகள் தாமே மெல்ல எழுந்து செல்வார். இப்படி ஒரு சமயம் ஆறு தினங்கள் மணலுக்குள் இருந்தனர் என்று கூறப்படுகிறது.

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்த சுவாமிகள் உடம்பினுள் உறுபொருள் கண்டார்; அதனால் உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கண்டார். ஆகையால் உடம்பினை ஒம்ப ஒவ்வோர் சமயம் கந்த மூலாதிகளையுண்டு கானாற்று நீர் பருகிக் காலம் போக்கினார். உச்சிக்கு மேற்சென்று உயர் வெளிகண்ட சுவாமிகள்;

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தார் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

இச்சையற்றிருந்தாரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ! முத்திபெற்று உள்ளே முயங்கும் மெய்ஞ் ஞானிக்கு பத்தியம் இல்லையல்லவா? ஆகவே பாலும் பழமுமே வேண்டுமென்ற நியதியில்லை.

“ஆடும் இறையின் சித்திரக்கூத்தை தினந்தினங்கண்டார் நித்திரை கெட்டு நினைவோடிருந்தார்” முத்தமிழ்க் கற்று முயங்கும் மெய்ஞ்ஞானியாகிய சுவாமிகள் சத்தமின்றி ஆடம்பர ஆரவாரமற்று கானாற்றங்கரையில் இருந்து வந்தார். இறைவன் உணர்த்த ஊர் மக்கள் அறிந்தனர்; நாடும் அறிந்தது; அவர் இருக்கும் இடந்தேடிப் பலர் வந்தனர்.

சுவாமிகள் சமாதிகலைந்ததும், கருத்தின்றிப் பல இடங்களில் சென்று அமர்வார். அவற்றுள் அகரம், தருமராஜா தோப்பு. மகமதுபுரம் முதலிய இடங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். அப்படி ஒரு நாள் அகரம் போகும் வண்டிப்பாதையில் அமர்ந்திருந்தவர் நிட்டை கூடினார். அந்த வழியே வண்டி ஒன்று வந்து வழியில் இவர் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட வண்டிக்காரன் இறங்கி சுவாமிகள் அருகே வந்து எழுந்து போமாறு பல முறை உரக்கக் கூவினான். அவர் நிலையை உணராத வண்டிக்காரன் அசைத்து எழுப்பினான்; எழாமையால் அப்பால் எடுத்து வைக்க முயன்றான். அட்டமா சித்திகள் கைவரப்பெற்ற சுவாமிகளை எடுக்கவோ அசைக்கவோ முடியாது. அட்டமா சித்தியில் இது “கரிமா” எனப்படும் (இலகுவாயிருக்கும் யோகியையெடுத்தால் மலைபோல் கணத்திருப்பதாகும்).

இதனை அறியாத வண்டிக்காரன் சுவாமிகள் பிடிவாதங் கொண்ட ஒரு உன்மத்தன் என மதித்துப் பாரமேற்றிய வண்டியை அவர் மேல் ஒட்டிவிட்டான். சக்கரம் திருமேனியிற்பட்டதும் அவ்வளவு தான் வண்டிக்குடை சாய்ந்தது; மாடுகள் மயங்கி வீழ்ந்தன; வண்டிக்காரனும் வீழ்ந்தான். அவன் தெளிந்து எழுந்து கண்ட போது அவர் அங்கில்லை. வண்டியை ஒட்டிச்செல்ல நெடுநேரமாயிற்று. அவனால் ஊர் முழுதும் இச்செய்தி பரவியது.

“கண்டனுங் கண்டியுங் காதல் செய்யோகத்து
மண்டலங் கொண்டிரு பாலும் வெளிநிற்கும்
வண்டியை மேற்கொண்டு வானீர் உருட்டிடத்
தண்டொரு காலுந் தளராது அங்கமே”

எனவரும் அருள்வாக்கு அறிந்து இன்புறத்தக்கது.

ஒடுக்கத்தார் மக்களும், சுற்றுப்புறங்களிலிருந்தும் மக்கள் திரண்டு வந்து விரும்பி உபசரிக்க முற்பட்டனர். சுவாமிகள் சில சமயங்களில் ஏற்று விரும்பி உண்பார். பல சமயங்களில் அவர்களைக் கண்டதும் காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்து விடுவார். பின் தொடர்ந்து வருவாராயின், அடர்ந்த நாகாதாளிப் புதரிடையே புகுந்து

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

மறைவார். சென்றவர் செய்வதறியாது திகைத்து மீள்வர். முள்ளோ, கல்லோ அவரை உறுத்துவதில்லை. மலர்ந்த முகத்தோடு காட்சியளிப்பார். பொறி புலன்களை வென்ற ஆத்ம ஞானியாதலின் முள்ளும் கல்லும் உறுத்தாவாயின. மலர் அமளியும் அவர்க்கு மகிழ்வைத் தாராது.

நெற்பயிர் அருகே புற்பூண்டும், நெல்லிடையே பதரும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அது போன்ற நல்லோரிடையே சில புல்லியர்களும் உண்டு அல்லவா? சுவாமிகளைக் காண வந்தவர்களில் சிலர் அவரைப் பரிசோதிக்கவெண்ணி சில தீமைக்குள்ளாக்கினர். அதனையும் பொறுத்து ஓவியம் போல் அமர்ந்திருப்பார். நெறிவழிச் சென்று நேர்மையுள் ஒன்றித் தறியிருந்தாற்போல் தம்மையிருத்திச் சொறியினுந் தாக்கினும் துண்ணென்றுணராக் குறியறிவாளர் குறிக்கோளும் அதுவே.

சவ்வாது பூனையின் எதிரே ஊன்றியுள்ள தறி முழுவதும் (புனுகு) நறுமணம் வீசும். ஞானிகள் திருமேனி முழுதும் அமிர்தமயமானது; அருள் நிறைந்து. கரந்தொட்ட இடமும் கால்பட்ட இடங்களுஞ் சிறக்கும். சுவாமிகள் இருக்கும் கானாற்றங்கரையை நோக்கித் தீராநோய் கொண்ட பலர் திரண்டு வருவர். மந்திரமோ, மருந்தோ சுவாமிகள் கொடுப்பதில்லை.

சிலரைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளுவார். சிலரைத் தலை மேலும் முதுகின் மேலும் அடிப்பார் அவ்வளவுதான். ஆண்டுகள் பல சென்ற நோயாயினும் அக்கணத்தில் மறையும், அங்ஙனம் நோய் நீக்கப்பட்டாரது வழியினர் இன்றுமுள்ளர்.

சுவாமிகளது மகிமை எங்கும் பரந்தது. நாற்றிடையினின்றும் மக்கள் கூடினர். ஒடுக்கத்தூர் கானாற்றங்கரை ஒரு சிதம்பரமாயிற்று. அப்படி வந்த பக்தர்களுள் பெங்களுரைச் சார்ந்த அரசமாநகர் என்னும் அலதூரில் வாழ்ந்து வந்த நாகாபாய் அம்மாள் தலையாயவர். இவ்வம்மை சுவாமிகளது அருளாற்றலை உணர்ந்து பணிந்து பணிசெய்யத் தலைப்பட்டனர். ஒடுக்கத்தூரில் தங்கிக் கானாற்றங்கரையில் பகல் முழுதுமிருந்து திருவடித் தொண்டு செய்து வந்தனர். இவ்வம்மை படைக்கும் உணவை ஒருபோது உண்பார்; சிலபோது வீசியெறிந்து விட்டு ஓடிவிடுவார்; அவர் பல தினங்கள் சுவாமிகளைத் தேடி அலைந்ததுண்டு. பின்னர் அன்பர்கள் துணை கொண்டு தேடுவார். ஒரு சமயம் அப்படிச் சென்றவர் குடியேற்றத்தில் இருப்பதைக் கேள்வியுற்று திரு. முனுசாமி நாயுடு, சுப்பா நாயுடு முதலியோருடன் சென்று அழைத்து வந்தார்.

ஒரு நாள் சுவாமிகளைத் தரிசிக்கப் பலர் திரண்டு கானாற்றங்கரைக்கு வந்தனர். கூட்டத்தினரைக் கண்டதும் சுவாமிகள் எழுந்து காட்டுக்குள் ஓடிவிட்டார். மாலையில் வரக்கூடுமென்று தாங்கள் கொண்டு வந்த பழங்கள் முதலியவற்றோடு

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

அங்கிருந்தனர். எங்கும் இருள்தழ அந்தி வந்து; சுவாமிகள் வரவில்லை. சிலர் வீடு திரும்பினர்; சிலர் அங்கே தங்கினர். இரவு கழிந்து பொழுது புலர்கின்ற நேரத்திலும் சுவாமிகள் வாராமையால் அன்பர்கள் தேடிச்சென்றனர். நெடுந்தொலைவிலிருந்த நாகதாளிப் புதரில் ஒருருவம் புலப்பட்டது. நெருங்கிக் கண்டோர் திடுக்கிட்டனர். சுவாமிகள் சமாதியில் அமர்ந்திருந்தார். அவரது தலையின் மேலும், கழுத்தின் மேலும் பாம்புகள் சுற்றிக்கிடந்தன. மக்கள் பேச்சரவங் கேட்டதும் நச்சரவங்கள் நகர்ந்தன. மக்கள் மகிழ்ந்து ஆடிப்பாடித் துதித்தனர். சுவாமிகள் சமாதி கலைந்து வெளிப்போந்தார். பக்தர்கள் வருந்தி அழைத்துச் சென்று வழிபாடாற்றினர்.

இவ்வருளாளர் இங்குத் தங்க வாய்ந்த காலத்தில் ஓராண்டு வேனில் வெம்மனியில் கானாறு வற்றியது; மரங்கள் தீய்ந்தன; பசும்புல் காண்பதே அரிதாயிற்று. ஆடுமாடுகளுக்குத் தீவனமில்லை. கோடையின் கொடுமையால் குடி மக்கள் வருந்தினர். ஒடுக்கத்தூர் மக்கள் ஒருங்கு கூடினர். சுவாமிகளை அடுத்துப் பணிந்து நின்றனர். மக்களைக் கண்டு மருகியோடாது மலர்ந்த முகத்தோடு அவர்களைப் பார்த்து 'சனிக்கிழமை மழை வரும் போ' என்றார். கூறாமலே அவர்கள் குறிப்பறிந்து அருள் செய்தார். அவ்வண்ணமே மழையும் பெய்து ஊரும் செழித்தது; மக்கள் மகிழ்ந்தனர். அவ்வூரார் முன்னையினும் பன்மடங்கு பக்தியும் வினயமும் உடையவராயினர். சுவாமிகள் சில சமயம் சிரிப்பார். களிப்பார், தேனிப்பார், கைகொட்டிப் பாடுவார், ஆனந்தக் கூத்தாடுவார், ஓடுவார், தாமே பேசி அமர்வார்.

சுவாமிகள் மதனபள்ளிக்கருகேயுள்ள தோப்பிலும் நகரத்திலும் தங்கி இருந்த காலத்தில் ஓர் நாள் வீதி வழியே சென்றவர் ஒரு வீட்டில் திண்ணை அருகே நின்றிருந்தார். வீட்டிற்கு உரியவன் வெளியே வந்தான். அவன் ஒரு கயவன். கல்வியறிவில்லாதவன். சுவாமிகள் தன்வீட்டருகே நின்றதைப் பெரும் பேறெனக் கருதாது வேறாகக் கருதி அடித்துத் துன்புறுத்தினான் பாவி. நிற்கவொட்டாமல் விரட்டினான். சுவாமிகள் அங்கிருந்து அகலுமுன் அவன் வீடு தீக்கு இரையாயிற்று. 'பரபோதம் உணர்ந்தவர் புண்ணியத்தோரே' எனவும், 'துரியங்கடந்து துரியாதீதத்தே - அரிய வியோகங் கொண்டம் பலத்தாடும் - பெரிய பிரானைப் பிரணவக் கூபத்தே - துரிய வல்லார்க்குத் துரிசில்லை தானே' எனவும் அருளியிருப்பதனை அறிந்தவர்கள் எத்துணைப்பேர்? மிகச்சிலரேயாதலின் இத்தகைய தீமைகள் நிகழக் காரணமாகிறது.

மற்றோர் சமயம் ஓலக்காசி யென்னுங் கிராமத்தின் வீதி வழியே அவதூதராகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்பகுதி முகம்மதியர்கள் குடியிருப்பாகும். சுவாமிகளைக் கண்டனர். அவரை உணர்ந்துகொள்ளாது துரத்தினர்; கல்லும் மெண்ணும் விட்டெறிந்து, சொல்லொணாத் துன்பத்திற்காளாக்கினர். நெடுநேரம் பொறுத்தும் விட்டுப் போவதாகத் தெரியவில்லை. வினைவினையுங் காலமாதலின் எங்ஙனம் செல்வர்? செல்லாரன்றோ? சுவாமிகள் தம்மருகேயிருந்த மணலை வாரி

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தார் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

வீட்டின் மேல் எறிந்தார்; அவ்வளவு தான்; பல வீடுகள் பற்றிச் சாம்பலாயின. அம்முகமதியர்கள் அஞ்சி யகன்றனர். பின்னர் பலவாறு முயன்றும் அவ்வீடுகள் கட்டப்படவில்லை. அவை இன்றும் குட்டிச் சுவராகவே காட்சியளிக்கின்றன.

‘ஈச னடியார் இதயங் கலங்கிதடத்
தேசமும் நாடும் சிறப்பும் அழிந்திடும்
வாசவன் பீடமும் மாமன்னர் பீடமும்
நாச மதாகுமே நந்நந்தி ஆணையே’

என்னும் உறுதி உரை (சத்தியவாக்கு) அடியார்க்கு ஊறு செய்யின் இந்திரன் பதம் இழப்பான், மன்னருந் தம்மாண்பு இழப்பர் எனில் பிறர் செய்தி சொல்ல வேண்டுமோ? தவிர, இனி உளதாம் பிறவிகளில் சொறிநாயாய்ப் பிறந்து துன்புறுவர் என்றுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

வானந்துளங்கினும், மண்கம்பிக்கினும், இருசுடர் வீழினும் விலங்குகள் கலக்கினும் துளங்காமையன்றோ சிவஞானியின் இயல்பு? பிறிதோர் சமயம் சுவாமிகள் ஒடுக்கத்தார் வெளியில் ஒரு புற்று அருகே அமர்ந்திருந்தார். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நிட்டை கூடினார். புற்றிலிருந்து வெளிப்போந்த அரவம் தேசோமயமாக விளங்கும் அவரது திருமுகப் பொலிவைக் கண்டுகொண்டே, ஆடி நின்றது. நெடும் பொழுதாகியும் பாம்பு புற்றினுள்ளும் செல்லாமல், புறத்தேயும் போகாமல் நின்றது. ஊர் அருகேயாதலின் மக்கள் கூடினர். மாலை நேரம் வந்து. சுவாமிகள் நிட்டை கலைந்து நோக்கினார். படமெடுத்தாடிய பாம்பு உள்ளே சென்றது. மக்கள் கூடியிருப்பதைக் கண்டதும் அப்பாலகன்று போயினார்.

சுவாமிகள் இத்தகைய சமாதிக் கூடலேயன்றி, சில சமயங்களில் வாய் பேசாது மௌனியாகவும் இருப்பதுண்டு. எதையுங் கேளார்; எங்குஞ் செல்லார்; காற்றும் நீருமே அக்காலங்களில் அவர்க்கு உணவாகும். சில சமயம் அங்கு கிடைக்கும் கந்த மூலங்களை உண்பார். பக்தர்கள் தேடிக் கொணர்ந்து தரும் உணவையும் உண்பதுண்டு.

இங்ஙனம் சுவாமிகள் மௌன விரதங் கொண்ட சமயம், ஒரு கம்மாளன் ‘மௌனத்தைக் கலைக்கிறேன் பாருங்கள்’ என்று கூறிச் சென்று கண்மூடி அமர்ந்திருந்த சுவாமிகளது தாடிக்கு நெருப்பு வைத்தான். அது பற்றி முழுதும் எரிந்த போதும் சுவாமிகள் அஞ்சி அலறவில்லை; சமாதியுங் கலையவில்லை. சில தினங்கள் கழிந்த பின்பே சமாதிக் கலைந்து எழுந்தார். இத்தீயினால் சுவாமிகட்கு ஒரு தீங்கும் அணுகவில்லை. ஆனால் அந்தப் பாவி தன் நல்வாழ்வுக்குத் தீவைத்துக் கொண்டான். சில தினங்களில் அவனுக்குப் பித்துப் பிடித்தது; பிச்சையெடுத்து அலைந்து, பல ஆண்டுகள் திரிந்து சுமார் 5, 6 வருடங்கட்கு முன்புதான் இறந்துபட்டான்.

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

வீதி வழியே வந்த சுவாமிகளின் மனநிலையை உணராத பாபியொருவன் அவரை புளியம் மலரறினால் மனங்கொண்ட மட்டும் அடித்தான். குருதி பீறிட்டது. ஆயினும் சுவாமிகள் மலர்ந்த முகம் மாறாமல் அமர்ந்திருந்தார்; பலர் கூடினர். அடித்தவனும் அலுத்து வீடு திரும்பினான். 'அந்தோ' அங்கே அவன் கண்ட காட்சி என்ன? தன் மனைவியும் மக்களும் மடிந்திருக்கக் கண்டான். ஐயோ! வென அலறி வீழ்ந்தான். அவனாவியும் அகன்றது.

இந்நிகழ்ச்சி சுவாமிகளது பேரருட்குத்தகுமா? முறையாமா? திருத்துவதன்றோ சன்மார்க்கம்? இன்னோர்ன்ன வினாக்கள் எழக்கூடும். உண்மை எதுவாயினும் இத்தகைய பேதை மகனைத் திருத்தவே முடியாது. அவனை உள்ளிட்டார் பாவம் போக்கிய இனியும் தீவினைகள் மிகாவண்ணம், மறுமையில் அவனை ஆட்கொள்ள வேண்டியாம். தவிர வினைக்குரிய பயனை நுகர்வோன் செய்தவனையன்றி வேறு யார்? மேலும்,

பத்தினி பத்தர்கள் தத்துவ ஞானிகள்
சித்தங் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவர்
அத்தமும் ஆவியும் ஆண்டொன்றில் மாண்டிடுஞ்
சாத்தியம் ஈது சதாநந்தி ஆணையே

என்று திருமூலர், ஞானிக்குத் தீமை செய்தவன் தப்பமுடியாதென்று நந்தியின் மேல் ஆணையிட்டல்லவா கூறுகின்றார்.

அதன் பின்னர் சுவாமிகள் ஒடுக்கத்தூர் காணாற்றங் கரையை விட்டு மதனபள்ளியடைந்து சிலகாலம் அங்குத் தங்கி இருந்தார்கள். அச்சமயம் பெங்களூர் நாகாபாய் அம்மாள் சுவாமிகளை பெங்களூருக்கு அழைத்துப் போக எண்ணி முயன்றார். அறிந்த சுவாமிகள் காட்டிற்குள் நுழைந்து மறைந்தார். பன்னாள் முயன்றும், காண முடியாமையால் பெங்களூர் திரும்பினார்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. மீண்டும் நாகாபாய் அம்மாள் குடியேற்றம் திருவாளர்கள் முனிசாமி நாயுடு, சுப்பா நாயுடு முதலிய பக்தர்களுடன் சென்று சுவாமிகளைத் தேடிக் கண்டு, பன்முறை வணங்கி வேண்டினர். ஒப்புக்கொண்ட பாவனையோடு தலையசைத்தார். மதனபள்ளி இரயில் நிலையத்திற்கு முயன்று அழைத்து வந்தனர். இரயில் அதிகாரிகளிடம் இவர் நிலையை முன்னதாகவே எடுத்துக்கூறித் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தது. இருந்தும் என்ன? வண்டியில் ஏற மனமில்லாமல் விரைந்து காட்டினுள் ஓடி மறைந்தார்.

வருந்திய உள்ளத்துடன் மீண்ட திருமதி நாகாபாய் அம்மையார் பல அன்பர்களின் துணைகொண்டு சுவாமிகளைக் காட்டினுள் தேடிக்கண்டார். மதனபள்ளிக்கு அழைத்து வந்து காத்து நின்றார். பெங்களூர் வர திருவுளம் பற்ற

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தார் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

வேண்டினர். பல தினங்கட்குப் பின்னர் சுவாமிகள் இணங்கியது போல் தோன்றியது. முனிசாமி நாயுடு முதலியோர் துணை கொண்டு ஒரு இரட்டை மாட்டுவண்டியை ஏற்பாடு செய்தனர். சுவாமிகளை ஏற்றி அமர்வித்தனர்; வண்டியும் புறப்பட்டது; அவர் மகிழ்ச்சிக்கு அளவு இல்லை. ஆனால் அம்மகிழ்ச்சி நெடுநேரம் நிற்கவில்லை. வண்டி போகும்போதே குதித்து ஓடத்தலைப்பட்டார். பின் தொடர்ந்து ஓடி, திருவடிகளில் வீழ்ந்து பற்றித் தம்முடன் எழுந்தருளுமாறு வேண்டி அழைத்து வந்து வண்டியில் அமர்வித்தார். இப்படிப் பல முறை இறங்குவதும், மனம் திரும்பினால் தொடர்ந்து பிரயாணம் செய்வதுமாகப் பெங்களூர் வந்து சேர்ந்தனர்.

சுவாமிகள் அலதூரில் தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. சுவாமிகளும் அங்குத் தங்கியருள இசைந்தார். அதுகாலை அன்புமிக்க கருப்பண்ண செட்டியார்வர்கள் அவர்கள் நண்பகல் உணவு ஊட்டி வந்தார். அவர் தரும் உணவைச் சுவாமிகல் விரும்பி உண்டருளுவது வழக்கம். அதனைக்கண்டு மகிழ்வதே செட்டியார்வர்களது செம்மனம்.

சுவாமிகள் பெங்களூர்க்கு எழுந்தருளியது முதற்கொண்டு அவரைத் தரிசித்தோரும், வணங்கி வாழ்வு பெற்றோரும், வழிபட்டு மிடிபாட்டை நீக்கிக் கொண்டாரும் பல்லோராவார். அலதூர் அருணாசலம் பிள்ளைக்கு ஏற்பட்ட பெருநோய் சுவாமிகளது தரிசனத்தாலும், ஸ்பரிசத்தாலும், நீங்கியது. பிள்ளை அவர்கள் தாம் அணிந்திருந்த குல்லாயைச் சுவாமிகள் திருமுடியிற் சூட்டிப் பின்னர் தம் ஆயுள் பரியந்தம் அதைப் பிரசாதமாக அணிந்து கொண்டிருந்தார் என்று கூறப்படுகிறது.

இதுபோல ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்னும் துறவி தம்மைப் பல்லாண்டுகளாக வருத்தி வரும் சூலை நோயால் பெரிதும் வருந்தி மருந்துகள் பல அருந்தியும் தீராமையால் சுவாமிகளைத் தரிசித்து அவர் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டு சூலை தீர்த்தருளக் கதறி அழுதனர். அருள் ஞானியின் அகம் மலர, முகமலர்ந்துத் திருக்கண் சாந்தியருளினார். அவ்வளவில் சூலை நோய் தீர்ந்தது. மகிழ்ந்த துறவி. சுவாமிகளிடம் பேரன்பு கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். சுவாமிகளது திருவருட் கருணையால் வாழ்வு பெற்றுயர்ந்தோர் பல்லோர், இன்றும், பெற்று வாழ்ந்து வருவோர் மிகப்பலராவர். அவர் திருவடிக்குத் தினையளவு உதவி, பனையத்தனைப் பெறுவோர் பன்னூறு பேர்.

மற்றும், சுவாமிகளது தொண்டர்களில் ஒருவராகிய திருமதி மீனாட்சியம்மாளின் மகனை ஓர் குதிரை உதைக்க அவ்வடி அவன் கண் மீது தாக்க, அதனால் அம்மகன் கண்கள் பழுதுபட்டன. பெரிய மருத்துவர்களும் பார்த்துக் கைவிட்டனர். கண்ணிழந்த மைந்துடன் சுவாமிகள் காலடியில் வந்து வீழ்ந்தனர். சுவாமிகள் மனமகிழ்ந்து அம்மைந்தனை நோக்கியருளினார். அம்மைந்தன் இழந்த

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

கண்ணும், பார்வையும் பெற்றுச் சுகமுற்றான். இங்ஙனம் பக்தர்கள் பலர்க்கும் அருள் புரிந்து, அற்புதங்கள் பல நிகழ்த்தி இவ்வூர் ஏரிக்கரை அருகிலுள்ள நந்தவனத்தில் ஆனந்த ஆண்டு தைத் திங்கள் 21ஆம் நாள் (16-2-1915) சுக்கிரவாரம் சுவாதி நட்சத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் வைகறைப் போதில் அடியார் பலர் அங்கிருந்த அடிப்படை நிட்டை கூடியிருந்த சுவாமிகள் பரிபூரண சமாதி எய்தினார்.

சுவாமிகள் பாலர்க்குப் பாலனாய் விளையாடி மகிழ்வார். அங்ஙனம் சுவாமிகளிடம் தம் இளம் பருவ முதல் அன்பு கொண்டு விளையாடி மகிழ்ந்தவர் அலதூர் திருவாளர் பழநிவேலு முதலியாராவார். சுவாமிகளுக்குத் தரும் உணவுப் பொருளையும் அவருடன் உண்டு திரிந்தவர். அவர் அப்போது நிழல் படல் (போட்டோ) எடுக்கும் தொழில் பயின்று வந்தார். ஒரு நாள் ஏரி அருகே இருந்த புதரில் சுவாமிகள் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்து நிட்டை கூடியிருந்ததைக் கண்டதும் விரைந்து அவரறியாமல் ஒரு படம் (போட்டோ) எடுத்தார்.

சுவாமிகளது திருமேனியை நெருப்பும், மழையும் நெருங்க வில்லை, கல்லும், முள்ளும் உறுத்த அஞ்சின; இடியும் மின்னலும் இரிந்து ஓடின. இத்தனைக்கு மேலாக அவற்றைச் சமநோக்குடன் கருதி அசைவற்றிருந்த சுவாமிகளது திருவுள்ளம், சமரஸ ஞானம் ஈடற்றதாகும்.

இவரைத் தரிசித்து ஞானம் பெற்ற துறவிகளும் பலர் உண்டு. அவருள் அத்தைத ஞானி அருட்டிரு வையாபுரி சுவாமிகள், ஓமாநகர் அருட்சித்தர், தொடை தட்டி அருணாசல சுவாமிகள், பழநி அற்புதவாணர், மதுரை சட்டி சுவாமிகள், தவத்திரு செல்லப்ப சுவாமிகள், ஸ்ரீமத் நாராயண சுவாமிகள் முதலியோர் சிறப்புடையவர்கள்.

சுவாமிகளுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை பக்தியோடு செய்து பயனடைந்தவருள் குடியேற்றம் முனிசாமி நாயுடு, இரத்தின முதலியோர், ஓவர்சியர் முத்துகிருஷ்ண முதலியார். புங்கனூர் சமஸ்தானம் துரை பசுவராஜா, வீரசைவ சித்தலிங்கப்பா, அலதூர் நாகாபாய் அம்மாள், மீனாட்சி அம்மாள், நாராயணசாமி செட்டியார், கருப்பண்ண செட்டியார், அருணாசலம் பிள்ளை முதலியோர் சிறந்தவர்கள். முக்கிய சீடர்களும் இவர்களாவர். ஸ்ரீமான் அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள் சுவாமிகள் அருளால் வறுமை நீங்கி நல்வாழ்வு பெற்றவர். சுவாமிகளைத் தரிசிக்காமல் உண்பதில்லை. சுவாமிகள் பரிபூரண சமாதி எய்திய பின்னரும் தமது இறுதி நாள் வரை திருமடத்தில் நந்தவனம் வைத்துத் தாமே நீரிறைந்து, மலர் பறித்து, மாலை தொடுத்துத் தொண்டு செய்து வந்தார்.

சுவாமிகள் இரத்தினபுரியில் அவதரித்திருப்பினும், ஞானம் பெற்று சமாதி கூடியது ஒடுக்கத்தூராதலின் ஸ்ரீ ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகள் எனப்பட்டார். மதனபள்ளி,

ஸ்ரீ மஹான் ஒடுக்கத்தூர் சுவாமிகளின் திவ்வியசரிதம்

ஒடுக்கத்தூர், கொண்டித்தோப்பு, பூனா, பெங்களூர் முதலிய இடங்களில் சுவாமிகளின் பெயரால் மடங்கள் அமைத்து சமரஸ சன்மார்க்கப்பணி நடத்தி வருகின்றனர். இவற்றுள் பெங்களூர் திருமடம் மிகச் சிறந்த முறையில் பணியாற்றி வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“எய்தி வழிப்படி எய்தாதன வில்லை
எய்தி வழிப்படி இந்திரன் செல்வமுன்
எய்தி வழிப்படி எண்சித்தி உண்டாகும்
எய்தி வழிப்படி எய்திடும் முத்தியே,”

என்றபடி சுவாமிகள் திருக்கோயில் வழிபடுவோர் எல்லா இன்பமும் எய்தி நீடுவாழ்வர்.

ஆசிரியர் குறிப்பு: - பெங்களூரில் சுவாமிகள் சமாதியும் மடமும் அல்தூர் ஏரிக்கெதிரில் மிகவும் ரமணீயமாக அமைந்துள்ளது. சுவாமிகளின் சமாதியைத் தவிர, விநாயகர் தண்டாயுதபாணி, காமாட்சியம்மன், பாலசுப்ரமணியர் சந்நிதிகளும் மிகச்சிறந்த முறையில் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகின்றன. நாளுக்கொரு அலங்காரம், வேளைக்கொரு அழகு. தமிழ் நாட்டில் பல புராதன ஆலயங்கள் தீப எண்ணெய்க்கும் வழியில்லாது இருளடைந்திருக்கும் வேதனையை நோக்கும் போது, இம்மாதிரி திருமடங்களின் நிர்வாகிகள் சந்நிதிகளை அழகாகவும், சுத்தமாகவும், பிரகாசமாகவும் வைத்திருப்பது போற்றத்தக்கது. திருமடத்தில் சொற்பொழிவுகள் நடைபெற ஜோதி மன்றம் என்ற பெயரில் பெரியதொரு சொற் பொழிவுக் கூடத்தையும் அமைந்துள்ளார்கள். இத்திருமடத்து முகவரி, 13, கங்காதர செட்டி சாலை, பெங்களூர் - 5600042. பெங்களூர் செல்பவர்கள் இத்திருமடம் சென்று வழிபட்டு அருள் பெறலாம்.

இத்திருமடத்தில் இவ்வருட கந்தஷஷ்டியை முன்னிட்டு 13-11-1985 முதல் 22-11-1985 வரை 10 நாட்கள் கந்தபுராணச் சொற்பொழிவு செய்யும் வாய்ப்பு ஆசிரியருக்குக் கிடைத்தது. சுமார் ஐந்து ஆண்டுகளாக நிறைவேறாதிருந்த ஆசிரியரின் ஒரு மனக்குறை இந்த திருமடத்துச் சொற்பொழிவின் போது நிறைவேறியது என்பதை மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

சிவம்.